

La paciència

QUESTA virtut és del tot indispensable per a conservar sempre serè i equilibrat l'esperit en les fortes sacsejades de la vida, puix digué Jesucrist: amb la paciència guanyareu la vostra ànima, (Lluc).

Altrament, sense la paciència no es pot donar un sol pas: Santa Caterina diu en la carta XXXVIII: No hi ha cap vici ni pecat que en aquesta vida faci gustar l'aire de l'infern com la ira i la impaciència.

La paciència ens fa en certa manera immutables i ens comunica un tremp a tota prova amb el que hom s'orna amb una auriola de grandesa admirada de tothom: «nada te turbe-nada te espante-todo se pasa-la paciència todo lo alcanza». La paciència és la cuirassa del sufriment que tant vigoritza l'home i del que digué en la seva inspirada pastoral el gran bisbe Torras i Bages (1) «és un ingredient tan íntim en la present vida terrenal que sens ell es torna fastigosa i fins insuportable». No hi hauria res pitjor, si això fos possible, que un home que no tingués cap mal de cap, cap contrarietat, que tot anés a son plaer, que ningú el contradís, que tothom li donés la raó, que tothom l'obsequiés, que al moment de tenir un gust tot seguit experimentés la seva satisfacció; qui visqués amb aquesta atmòsfera s'ofegaria...». La paciència és doncs, un vigorós reconstituent de la vida.

Cal aprofitar-se de tot esdeveniment per a la pròpia santificació, car no hi ha res inútil ni en l'ordre de la naturalesa ni en el de la gràcia: com la ventada que xiula esferèidora trasllada a gran distància en bé de l'home les llavors de l'arbre i els salts imponents de les braoladores cascates són adients per a la indústria i com els commovedors moviments de les encrespades ones del mar eviten la corrupció de les àgües: així amb el sufriment resignat en les enfermetats, en els menyspreus, en la pobresa i en la persecució hom pot assolir el vertader domini de l'esperit sobre la matèria.

La paciència fa que la tribulació sia sempre profitosa car el patir resignat, diu Torras i Bages, ensenya i qui no el conegui no coneix la vida en la seva realitat; és un bes del Sant Crist, digué Decrouille: i diu Corneli a Làpide, el sufriment és com la flama que purifica l'or, símbol de la fortitud, i crema la palla símbol de la feblesa.

El sofrir amb paciència, diu Santa Francisca d'Amboise, és el camí més segur per a anar al Cel: sofrir amb resignació el que ens ve de Déu o dels homes és conquerir-se una corona semblant a la del martiri. (màxima 23). Figurem-nos en els disgustos i persecucions domèstiques, ens deixà escrit Sant Joan de la Creu, figurem-nos que els nostres germans són escultors escullits per Déu, armats amb el martell i el cisell i que estem davant d'ells com un bloc de marbre, destinat en el pensament de Déu a ésser una estàtua que representa a Jesús Crucificat amb tots els impropis de la passió.

FR. A. P. H.

(1) La ciència del patir.